

De Groene Hand

Het blauwvonk mysterie

Susan van 't Hullenaar

DE GROENE HAND #3

Het blauwvonk mysterie

Vormgeving: Petra Gerritsen, www.spleters.nl
Omslagillustratie: Jan Cleijne

www.susanteksten.nl/kinderboeken
www.aerialmediacom.nl
www.facebook.com/Aerialmediacompany

ISBN 978 94 026 0182 4
NUR 282

© 2017 tekst en illustraties: Susan van 't Hullenaar
© 2017 Nederlandstalige uitgave: Aerial Media Company bv, Tiel
1ste druk

Blijf op de hoogte van het laatste nieuws over onze producten en auteurs!
Schrijf je in op onze nieuwsbrief op www.aerialmediacom.nl.

Aerial Media Company bv
Postbus 6088
4000 HB Tiel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 Auteurswet 1912, juncto het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB, Hoofddorp). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken dient men zich tot de uitgever te wenden.

AERIAL MEDIA COMPANY

Daniel

Anniek

Flora

Hilde

Fabio

Inhoud

1	De Groene Hand vergadert	7
2	Twan en Jerry	10
3	Oude verrassing	12
4	Mysterie Maurits	14
5	Op de jaarmarkt	16
6	Een geheimzinnige voorspelling	18
7	De Groene Hand is werkloos	21
8	Bij de Zuiderplas	23
9	Een vreemde vondst	26
10	Boef is ziek	29
11	Wel of niet doen?	31
12	Blauwvonk	34
13	Flora redt een leven	38
14	Een middeleeuwse ziekte	42
15	Op zoek naar nieuws	46
16	Vlekken en wezens	49
17	Verkeerd type	53
18	Inbraak	56
19	Op jacht naar sporen	59
20	Wartaal	63
21	Zorgen en voorpret	66
22	Meester Simon stort in	69
23	Naar Ondine	72

De Groene Hand vergadert

24	Geen moeilijke vragen	76
25	Dwaallichtje	78
26	Zoeken in het donker	84
27	Duistere figuur	87
28	Alles op een rij	90
29	Post voor Twan	95
30	Maurits op de vlucht	98
31	Spanning op het gemeentehuis	102
32	De burgemeester drinkt	106
33	Geheim recept	108
34	Genezen (volgens oude krachten)	111
35	Er klopt iets niet	113
36	In het hol van de leeuw	116
37	Eeuwenoude boeken	120
38	Gif	124
39	Een maand te vroeg?	126
40	Ontmaskerd	129
41	Aandachttrekster	132
42	Bittere koekjes	135
43	Laatste kaart	139
44	Verdwenen in de vlammen	143

‘Au!’ roept Flora. ‘Brandnetels,’ sputtert ze meteen daarna. Ze wrijft met haar hand over haar been en sleept haar fiets een stukje weg van de planten. Hilde zet haar fiets tegen een dikke boomstam en wijst naar een grasveldje tussen de bomen. Haar vlechten lichten wit op in de felle zon. ‘Zullen we daar gaan zitten? Zonde toch, om nu met de Groene Hand binnen te vergaderen?’

De Groene Hand is een geheime club van vijf kinderen. Ze doen spannende dingen, zoals geheime vergaderingen houden en mysteries oplossen. De club heeft een eigen schuilplaats: het ijshuis. Dat zit half onder de grond in een heuveltje in het bospark, bij het kasteel. Het ijshuis heeft geen ramen. Vroeger bewaarden de bewoners van het kasteel er ijs uit de kasteelvijver. Maar nu staat het al jaren leeg. Het is een perfect clubhuis voor De Groene Hand.

Anniek, Daniël en Fabio staan ongeduldig bij de ingang van het ijshuis. ‘Juist lekker koel binnen,’ roept Fabio. ‘Ik zweet als een gek!’ ‘Binnen is het veiliger,’ zegt Anniek. ‘Buiten zijn er misschien wandelaars die ons kunnen horen.’

‘Een clubhuis is een clubhuis,’ beslist Daniël. ‘En ik heb mijn zaklamp niet voor niets meegenomen.’

Binnen ploft iedereen op de oude matras en de kussens. Anniek heeft het groene clubschrift al opengeslagen. Daarin schrijft ze alle belangrijke zaken op.

‘Hebben jullie nog verdachte dingen gezien?’ vraagt ze.

‘Niet echt,’ zegt Flora. Ze bestudeert de brandnetelbultjes op haar been.

‘Er zijn toch klimrekken kapot gemaakt op het schoolplein?’ bedenkt Fabio.

‘Dat is al opgelost,’ weet Daniël. ‘De daders gaan de reparatie van hun zakgeld betalen.’

‘De kat van mijn burens is weggelopen,’ zegt Anniek. ‘Misschien kunnen wij hem zoeken?’

‘Een kat opsporen? Dat is toch niets voor ons?’ lacht Hilde hard.

‘Waarom niet?’ vraagt Flora.

‘Een weggelopen kat is toch geen mysterie? Meestal komen die beesten uit zichzelf weer terug.’

Fabio en Daniël zijn het met Hilde eens.

‘We kunnen toch helpen zoeken? Posters maken ofzo?’ zegt Flora. ‘Dat is tenminste iets. Weten jullie iets beters?’

Niemand kan iets verzinnen. Er is gewoon niets gebeurd in het dorp.

‘Misschien gebeurt er volgende week wel wat, tijdens het Midzomerfestival,’ bedenkt Fabio.

‘Vast niet. Dat festival is altijd hetzelfde,’ zegt Hilde. ‘Ieder jaar twee weken lang allerlei activiteiten. Die veranderen nooit.’

‘Zijn er misschien nog verdachte mensen die we in de gaten moeten houden?’ vraagt Anniek hoopvol.

Flora denkt na. Ze heeft eigenlijk niet zo goed opgelet de laatste dagen. Deed er iemand vreemd? Nee toch? Hoewel...

‘Trudy misschien,’ zegt ze. ‘Gisteren zag ik haar een paar grote glimmende zwarte plastic tassen uit haar auto halen. Er stonden zilveren letters op.’

Trudy is de moeder van hun klasgenoot Maurits. Ze woont tegenover Anniek. Maurits is niet Floras grootste vriend. Maar Trudy vindt ze al helemaal niet aardig. Ze ziet er heel streng uit. Zeker in haar nette, donkerblauwe, lange jas. Zo een die detectives dragen. Trudy doet altijd arrogant en weet alles beter. Bij het vorige avontuur van De Groene Hand* dacht Flora dat Trudy iets te maken had met een gestolen beeld.

Tijdens dat avontuur had Flora al haar Groene Hand-eigenschappen nodig om het raadsel op te lossen. Ze moest dapper zijn, en slim, handig, daadkrachtig en aardig. Net als de andere clubleden.

Trudy bleek uiteindelijk onschuldig. En toch vertrouwt Flora haar nog steeds niet. Ook de rest vindt de zwarte tassen van Trudy verdacht. Ze besluiten om haar in de gaten te houden.

* Zie De Groene Hand deel 2, Het beeld van Raban

Twan en Jerry

‘Jongens pak je geschiedenisboek maar,’ zegt meester Simon. ‘Het wordt een drukke...’

Klop! Klop!

De meester kijkt verstoord naar de deur.

Nog voor hij iets kan zeggen, komen er twee mannen binnen.

‘Oh ja, dat is waar ook,’ mompelt meester Simon. ‘Dit zijn, eh...’

Hij kijkt op een blaadje op zijn bureau. ‘...Twan en Jerry.’

Flora kijkt nieuwsgierig naar de twee mannen, die wat schaapachtig blijven staan. Twan draagt een vaal poloshirt. Jerry heeft een leren jasje aan. Zijn halflange haar hangt over de kraag van het jasje.

Is het nu grijs of blond? Flora twijfelt. Grijs waarschijnlijk, want zijn voorhoofd is een beetje kaal. En zijn ogen glimmen ondeugend.

‘Twan en Jerry komen filmen voor een televisieprogramma,’ legt de meester uit.

‘We maken een documentaire,’ zegt Twan snel. ‘Over het festival in jullie dorp.’

‘Cool!’ roept Sarah.

Logisch, want Sarah is altijd enthousiast.

‘Weten jullie wat een documentaire is?’ vraagt meester Simon.

Sarah haalt haar schouders op.

‘Een soort nieuwsfilm over echt gebeurde dingen?’ probeert Anniek.

‘Zoiets ja,’ knikt de meester.

‘Gaan jullie ons ook filmen?’

Sarah staat al naast haar stoel.

‘Niet speciaal,’ zegt Twan. ‘Maar jullie kunnen wel in beeld komen.’

‘Hoe lang blijven jullie?’ vraagt Maurits.

‘Tot het einde van het festival. Een week of twee dus. We willen in ieder geval het eindfeest met het zomervuur in het dorp filmen. En ook wat activiteiten op jullie school.’

Geroezemoes gonst door de klas.

Meester Simon tikt op zijn bureau en zwaait met een stapel papier.

‘Deze brieven zijn voor jullie ouders. Daar staat alles verder in. Als jullie deze heren zien rondlopen, moet je ze niet storen. Laat ze gewoon hun werk doen.’

Dat gaat niet lukken, denkt Flora. Iedereen gaat natuurlijk aandacht trekken.

Twan en Jerry lopen de klas uit.

‘See you!’ zegt Twan. Hij steekt zijn hand op.

Jerry lacht een beetje en knipoogt. Hij doet een zware tas over zijn schouder.

Zou daar een camera inzitten? vraagt Flora zich af. Of een microfoon?

‘Jongens nu beginnen we echt,’ zegt meester Simon. ‘Want het wordt een drukke week.’

Bladzijde 52!’

Oude verrassing

Flora trekt zuchtend haar la open om haar geschiedenisboek te pakken. Ze snuft. Bah, wat is dat voor geur? Ze trekt haar la wat verder open en graaft wat achterin.

Hmm, wat ligt daar op dat schrift? Een plakkerig, donkerbruin ding met witte vlekken.

Oh nee! Dat is haar banaan van vorige week. Of van de week daarvoor. Helemaal vergeten... Nu is hij papperig en beschimmeld. Haar hele laatje stinkt ernaar.

Flora vist met een vies gezicht het geschiedenisboek uit de la.

Als het pauze is, tilt Flora het schrift met de vastgeplakte banaan voorzichtig uit haar la. Snel loopt ze naar de prullenbak. Ze hoopt dat niemand het ziet.

‘Getver! Wat is dat?’

Naast haar staat Maurits.

‘Een tosti, nou goed?’ flapt Flora eruit.

Ze kijkt expres de andere kant op en laat de banaan met een plof in de prullenbak glijden.

Op het schrift blijft alleen een bruine, plakkerige vlek achter.

Maurits trekt zijn neus op.

‘Het is geen vergif, hoor,’ zegt Flora bozig.

Ze loopt snel naar Anniek, die al op het schoolplein staat.

Anniek lacht hard om Flora’s verhaal. Maar ze heeft geen zin meer in haar eigen pauzehapje: toevallig ook een banaan.

‘Zullen we die achter in de la van Maurits leggen?’ bedenkt Flora.

‘Hij deed net weer zo onaardig, alsof ik gek ben ofzo.’

Anniek vindt het een goed idee.

Ze gaan weer naar binnen en sluipen de klas in. Anniek trekt snel de la van Maurits open. Hij is keurig opgeruimd. Zo keurig dat je er geen banaan in kunt wegwerken.

‘Hmm... we kunnen hem ook bij Fabio leggen,’ zegt Anniek. ‘Ook grappig toch?’

‘Hé, kijk eens,’ zegt Flora, die de la van Maurits nog inspecteert. Ze houdt een vel papier omhoog. Er staat een plattegrond op.

Meester Simon komt binnen.

‘Naar buiten jullie!’ zegt hij geïrriteerd.

De meisjes lopen snel naar buiten. Flora heeft de plattegrond in haar hand. In de verte zien ze Maurits.

‘Doe hem weg, snel!’

Anniek duwt Flora’s arm naar beneden. Flora vouwt het vel gehaast op.

Mysterie Maurits

‘Dit is de school,’ zegt Daniël.

Hij bestudeert de plattegrond uit Maurits’ la.

‘En dat is de Bergweg. En daar zie ik de supermarkt. Deze plattegrond is gemaakt met een speciaal programma. Best goed gedaan, hoor.’ Daniël knikt goedkeurend.

‘Maar die kruizen? Geen idee wat die betekenen.’

Hij wijst naar twee zwarte kruizen op de kaart.

‘Zou Maurits daar iets verstopt hebben?’ denkt Flora hardop.

‘Misschien heeft hij ook een geheime club,’ zegt Fabio.

‘Die kan nooit tegen De Groene Hand! op’ vindt Flora.

‘Zullen we eens langs die plekken met kruizen lopen?’ stelt Anniek voor. ‘Misschien zien we dan wat.’

‘Straks hebben we toch nog een mysterie,’ lacht Hilde.

‘Ja, ha ha, het mysterie van Maurits. Veel te makkelijk voor ons, hoor,’ zegt Anniek.

‘Ik wil het toch wel eens zien,’ zegt Fabio. ‘Wie gaat er mee?’

De plattegrond is heel simpel. De kruizen staan bij groene wolkjes op de kaart.

‘Daar bedoelt hij vast bomen of struiken mee,’ bedenkt Hilde.

Ze kijken bij de bosjes vlak bij de supermarkt. En bij de struiken achter de school. Maar er is niets bijzonders te vinden.

‘Wat heeft Maurits met struiken?’ vraagt Fabio zich af.

‘Geen idee. Volgens mij is het gewoon een fantasiekaart,’ zegt Hilde. ‘Het slaat verder nergens op.’

Anniek vouwt het papier weer op en stopt het in haar zak.

‘We bewaren hem wel. Gewoon voor de zekerheid.’

‘Gaan jullie morgen ook naar de jaarmarkt op school?’ vraagt Fabio. ‘Ik ga helpen drankjes schenken.’

‘Oh ja, de markt! Ik kom wel kijken,’ zegt Flora. ‘Jij toch ook Anniek?’

Anniek knikt.

‘Ik ga een hele stapel oude Duck pockets verkopen,’ zegt Daniël.

‘Weet je het zeker? Ik wil er wel een paar!’ zegt Hilde. ‘Wat kosten ze?’

Op de jaarmarkt

‘Kijk, daar lopen die filmers,’ zegt Flora. Ze wandelt samen met Anniek over de markt.

In de grote hal op school staan allemaal kraampjes. Mensen verkopen er hun spullen en je kunt meedoen aan spelletjes. Al het geld gaat naar het goede doel.

Twan en Jerry slenteren op de markt rond met hun microfoon en camera. Flora vraagt zich af hoe boeiend deze jaarmarkt kan zijn voor een documentaire. Ze ziet hoe Jerry iets lekkers van een schaal pakt en in zijn mond steekt.

‘Heb jij Daniël al gezien?’ vraagt ze aan Anniek.

‘Nee. Misschien zit hij wel in de lange gang. Daar zitten ook wat mensen. Kom, gaan we daar even kijken.’

Flora trekt Anniek mee aan haar arm.

‘Wie is dat?’ fluistert Flora. Ze wijst naar een vrouw die in een hoek aan een tafeltje zit. Ze draagt een glanzende jurk van dunne stof. Om haar nek hangt een grote, zilveren ketting.

‘Geen idee,’ zegt Anniek. ‘Ik ken haar niet. Misschien een moeder van een kleuter?’

Anniek loopt door, maar Flora blijft staan. De vrouw heeft iets bijzonders.

Flora loopt naar haar toe.

‘Hallo, wat doet u?’ vraagt ze.

De vrouw glimlacht, maar zegt niets.

Anniek komt naast Flora staan.

De vrouw kijkt de meisjes diep in de ogen.

‘Jullie zijn nieuwsgierig,’ zegt de vrouw.

Flora knikt.

‘Dat voelde ik meteen,’ gaat de vrouw door.

‘Waarom zit u hier?’ vraagt Anniek.

De vrouw pakt een stapeltje kaarten. Ze begint ze te schudden.

Dan legt ze de kaarten ondersteboven in een waaier op tafel.

‘Voor twee euro lees ik kaarten,’ zegt de vrouw. ‘Voor het goede doel natuurlijk!’

‘Kaarten lezen?’ Flora begrijpt het niet.

‘Alle kaarten hebben een magische betekenis,’ legt de vrouw uit.

‘Je mag er vijf uitkiezen. Dan kan ik iets vertellen over je verleden, je heden en je toekomst.’

‘Bent u soms een waarzegster?’ vraagt Flora.

De ogen van de vrouw lichten even op.

‘Nee hoor,’ zegt ze dan. ‘Ik voel dingen gewoon aan. Dingen die anderen niet doorhebben.’

Flora en Anniek kijken zwijgend naar de kaarten.

‘Twee euro,’ zucht Flora.

Ze heeft drie euro meegekregen voor de jaarmarkt. Ze is bere-nieuwsgierig naar haar toekomst. Maar dan is haar geld wel bijna op.

Een geheimzinnige voorspelling

‘Voelt u zonder die kaarten ook dingen aan?’ vraagt Anniek.
 ‘Zeker,’ zegt de vrouw.
 ‘Wat bijvoorbeeld?’ gaat Anniek door. ‘Kunt u iets over ons zeggen?’
 De vrouw knijpt haar ogen samen en bestudeert de meisjes. Dan kijkt ze omhoog.
 En dan weer naar de meisjes, met haar grote, lichtblauwe ogen.
 ‘Jullie zijn goede vriendinnen,’ zegt de vrouw dan.
 Ja hè, hè, makkelijk! denkt Flora. Dat ziet toch iedereen?
 ‘Ik krijg een bosachtig gevoel. Groen,’ gaat de vrouw verder.
 Flora voelt een steek in haar buik. Hoe weet ze dat?
 ‘Hebben jullie iets met groen? De natuur?’ vraagt de vrouw.
 De meisjes knikken beduusd.
 ‘En ik voel spanning. Hebben jullie geheimen? Of houden jullie van geheimen?’
 Flora en Anniek knikken weer.
 ‘Ziet u een geheim in de toekomst?’ vraagt Anniek.
 ‘Nu lijkt het even rustig,’ zegt de vrouw. ‘Maar heel binnenkort kan dat veranderen.
 Wacht, ik zal toch even een kaart leggen. Eentje maar, die is gratis.’
 De vrouw trekt een kaart uit de waaier en draait hem om.
 Op de kaart ligt een man op de grond. In zijn rug zitten allemaal

zwaarden. De lucht boven hem is donker. Achter hem is een blauwe vlek te zien. De zee?
 ‘Oh jee!’ zegt de vrouw. ‘De tien zwaarden.’
 ‘Is dat iets slechts?’ vraagt Flora.
 ‘Nou, deze had ik niet verwacht,’ zegt de vrouw langzaam. ‘Wat zal ik zeggen...?’
 Ze doet haar ogen dicht en draait haar hoofd omhoog.
 ‘Wees voorzichtig. Er dreigt gevaar. Oud gevaar... heel vreemd.’
 Flora voelt zich ongemakkelijk. Wat moet ze hiermee?
 De vrouw pakt nog een kaart uit de stapel.
 ‘Iets nieuws kan de oplossing bieden. Ah, de maan. Dat is beter!’
 Ze wijst naar de kaart. Daarop schijnt een maan in een helderblauwe lucht. Op de grond zitten dieren die omhoog kijken.
 ‘De maan lost dingen op en zorgt voor genezing.’

Flora voelt de rillingen over haar rug lopen.
 Ze wil dit helemaal niet horen.
 Ze wil hier weg! Daarom stoot ze Anniek aan, maar die reageert niet.
 ‘Kom, we gaan,’ fluistert Flora.
 ‘Ga maar hoor,’ antwoordt de vrouw. ‘Jullie weten nu genoeg.’
 Flora loopt meteen weg.
 ‘Dank u wel!’ zegt Anniek. Ze volgt Flora naar de grote hal.

‘Wat een vreemd mens was dat! Pfff!’
 Flora’s wangen zijn knalrood.
 ‘Hoe heet ze eigenlijk? Dat hebben we niet eens gevraagd.’
 ‘Ondine,’ zegt Anniek.

‘Huh? Hoe weet jij dat?’
Anniek houdt een blauw kaartje omhoog. Er staat een golf op.
Met daaronder de tekst: Ondine. Onzichtbaar advies.
‘Deze kaartjes lagen op tafel,’ zegt Anniek.

7

De Groene Hand is werkloos

‘Ondine? Dat is vast niet haar echte naam,’ zegt Fabio. Zijn woorden echoën door het donkere ijshuis.
Flora moet nog steeds wennen aan deze bijzondere ruimte zonder ramen. Ze zitten rond een kaars. Het is een nepkaars, want er zit een batterij in. Maar het ziet er toch spannend uit.
‘Ondine, wat is daar mis mee?’ vraagt Flora.
‘Ken jij iemand die zo heet? Geen enkele moeder heet toch Ondine? Het is vast een artiestennaam,’ zegt Fabio. ‘Ze heet eigenlijk Marlies ofzo.’
‘Geloven jullie in zulke praatjes?’ vraagt Hilde.
‘Hoezo praatjes?’ vraagt Flora geïrriteerd.
‘Nou, iedereen kan wel zo’n verhaal verzinnen,’ zegt Hilde.
‘Jij niet, want je hebt te weinig fantasie,’ kat Flora.
‘Nou,’ sust Anniek. ‘Misschien heeft Hilde wel gelijk. Er zijn ook veel bedriegers. Maar Ondine klonk wel heel serieus. Wat vind jij, Daniël?’
Daniël schrikt op. ‘Eh... ik weet niet. In Ierland heb je wel mensen die in de toekomst kunnen kijken. Volgens mijn opa dan.’
Daniël’s familie komt oorspronkelijk uit Ierland. Hij kan het dus weten, denkt Flora.
‘Maar waarzeggers bij ons op school, dat lijkt me sterk,’ gaat Daniël door.

8

Bij de Zuiderplas

‘Hoe dan ook, we kunnen niks met Ondines verhaal,’ zegt Anniek.
‘Zolang we niet weten voor welk gevaar ze ons waarschuwt.’
‘Het enige gevaar is zichzelf,’ lacht Hilde. ‘Zullen we nu nadenken over echte problemen? Zijn er nog rare dingen gebeurd?’
‘Die plattegrond van Maurits?’ bedenkt Fabio.
‘Die nepkaart? Daar kunnen we niks mee,’ vindt Daniël.
‘Hoe staat het met die weggelopen kat?’ wil Hilde weten.
‘Oh Katjang is terug,’ zegt Anniek. ‘Ze lag heel zielig achter in de tuin van de burens.’
‘Was ze gewond?’ vraagt Flora.
‘Nee, maar wel hartstikke ziek. Ze kon amper bewegen en haar oogjes draaiden weg. De burens zijn meteen naar de dierenarts gegaan. Echt net op tijd! Als ze iets later waren geweest, had Katjang het niet gehaald.’
‘Wat zei de dierenarts?’
‘Dat Katjang iets verkeerd had gegeten. Iets giftigs. Gelukkig had ze een medicijn.’
‘Domme kat,’ mompelt Daniël.

‘Dus die vermist-posters die we wilden maken hoeven niet meer? We zijn helemaal overbodig,’ moppert Flora. ‘Is er echt geen ander probleem?’
Problemen genoeg, bedenken ze: te weinig zakgeld. Vies eten. Moeten overblijven op school. Oorlog. Maar dat is allemaal niets voor de geheime Groene Hand.
‘Ik wil naar buiten,’ zegt Fabio. Hij wappert met zijn T-shirt. ‘Als er geen mysteries zijn, kunnen we net zo goed gaan zwemmen.’
‘Ja!’ roept Hilde, ‘laten we naar de Zuiderplas gaan.’

‘Hé, kijk eens uit!’ roept Flora. Boos gooit ze de bal die net tegen haar rug butste naar Fabio. Ze probeert het zand van haar nog natte schouder te vegen.
Flora en Anniek liggen op hun handdoeken in het zand bij de Zuiderplas. Terwijl ze opdrogen, luisteren ze naar muziek die uit het snack-karretje verderop komt gewaaid. Daniël, Fabio en Hilde voetballen op het smalle strandje.

De Zuiderplas ligt in het bos. Je ruikt de naaldbomen overal. Anniek staart naar het doolhof van boomstammen aan de overkant.
‘Geloof jij in bosgeesten?’ vraagt ze opeens aan Flora. Die haalt haar schouders op. Anniek vertelt dat ze in een boek heeft gelezen dat elke boom wordt bewaakt door een dryade. Dat is een soort doorzichtige vrouw, een boomgeest. Als je een boom kwaad doet, bijvoorbeeld door takken af te breken, kan de dryade boos worden. Dan zorgt ze dat je ongeluk krijgt.
Flora ziet het meteen voor zich. Sprookjesachtige, bleekgroene gedaantes die tussen de bomen zweven.
‘En bij het water wonen waternimfen,’ gaat Anniek door. ‘Die zijn heel mooi, maar ze laten zich alleen zien als ze iets van je willen...’
Flora huivert, hoewel de zon op haar rug brandt. Ze vindt het

een beetje eng, maar hoopt toch dat zulke wezens echt bestaan. Wat zou het mooi zijn om er een keer een te zien zweven of zwemmen! Ze weet best dat de meeste mensen dat raar vinden. Maar met Anniek kun je over zulke zaken prima praten.

‘Waar hebben jullie het over?’ vraagt Fabio, die met een voetbal onder zijn arm naast hen neerploft.

Flora vertelt over de bosgeesten. Ook al weet ze dat de rest haar voor gek zal verklaren.

‘Echt iets voor jullie,’ zegt Hilde spottend.

‘Mijn opa heeft het daar ook wel eens over, hoor,’ zegt Daniël. ‘Veel oude mensen bij hem in de buurt geloven in zulke geesten. Ze zijn er een beetje bang voor, want meestal brengen ze slecht nieuws.’

‘Hou toch op!’ roept Fabio. ‘Zullen we het over iets anders hebben?’

Niemand reageert.

‘Hebben jullie al gehoord hoe groep 8 speelde bij het schoolvoetbaltoernooi?’ gaat Fabio verder. ‘Ze hebben met 6-2 gewonnen van de Dondersschool!’

Niemand schenkt aandacht aan Fabio.

‘Weet je wat mij geweldig lijkt?’ zegt Daniël. ‘Hier een keer ’s avonds zwemmen in het donker. Nachtzwemmen. Dat is echt supermooi. Vorig jaar deden we dat ook tijdens onze vakantie, met mijn neven. Ik kon de sterren zien vanuit het zwembad.’

‘Ja hallo. Dat was een gewoon zwembad, bij een vakantiehuisje,’ zegt Fabio. ‘Dit is een bos!’

‘Nou en? Dat is juist nog veel mooier. Echt iets voor De Groene Hand.’

‘Er zal niks engs aan zijn, hoor. We kunnen het toch een keer proberen?’ stelt Hilde voor.

‘Het lijkt mij superspannend!’

Flora voelt kriebels in haar buik bij het plan.

‘Mijn ouders vinden dat vast nooit goed,’ zegt Anniek.

‘Dan doen we het een keer als onze ouders er niet zijn, zegt Daniël. ‘We moeten dan trouwens ook lekker eten meenemen, dat hoort erbij.’

‘Ik weet al iets!’ zegt Anniek. ‘Volgende week, tijdens de familiebarbecue op school. Dan staan onze ouders de hele avond te kletsen en te borrelen. Dan merken ze niet eens dat we even weg zijn.’

Goed plan, vindt iedereen.

Flora blijft het een spannend idee vinden. Zou ze het durven? Ze gaat het gewoon proberen!

‘Ik ga nú weer zwemmen!’

Hilde staat op zonder op de rest te wachten.

Even later schieten ze allemaal als zeehonden onder water.

‘We gaan naar die paal daar.’

Anniek wijst naar een paal die halverwege de plas uit het water steekt. Flora is al onderweg. Ze kunnen allebei snel zwemmen.

Waarom zou die paal er eigenlijk staan? denkt Flora.

Ineens voelt ze onder water iets langs haar been strijken. Iets sliertigs, iets glibberigs. Ze verstijft en hapt naar adem. Pas dan gilt ze.

‘Wat is er?’ roept Anniek, die al een eind verder zwemt. Flora heeft geen tijd om het uit te leggen. Ze zwemt als een gek naar de kant, alsof er een haai achter haar aan jaagt.

Een vreemde vondst

Druipend laat Flora zich in het warme zand vallen. Al snel zit Anniek naast haar.

‘Wat was er nou?’

‘Er gleed iets heel glibberigs en engs langs mijn been.’

‘Een vis?’

‘Misschien. Zitten die hier?’ Flora kijkt vies.

‘Of zeewier?’ bedenkt Anniek.

‘Dit is een plas. Daar zit toch geen zeewier in?’ zegt Flora. ‘Zou het een waterwezen kunnen zijn?’

‘Nee,’ denkt Anniek. ‘Als die hier zitten, gaan ze echt niet rondzwemmen op zo’n drukke dag. Met al die herrie. Ze komen pas tevoorschijn in de nacht, als het water rimpelloos is.’

Dat idee stelt Flora niet echt gerust.

‘Zullen we iets lekkers gaan halen?’ stelt Anniek voor.

Even later staan ze bij het snack-karretje. Er staat een ongeïnteresseerde jongen achter, met een wit petje op. Flora en Anniek hebben net genoeg geld voor flesjes limonade en een zak chips. Anniek houdt de zak omhoog.

‘Zoiets kan natuurlijk ook in het water liggen. Er zijn idioten die dit erin gooien.’

‘Nee, dat was het niet,’ antwoordt Flora, ‘Ik voelde iets veel groters!’

Ze kijkt nog eens naar het zakje. Bah! Wat een vies idee dat zulke

dingen op de bodem van de plas kunnen liggen. Dan heeft ze eigenlijk liever een watergeest...

Ineens moet ze weer denken aan Ondines waarschuwing. Waarom eigenlijk? Ze weet het niet, maar ze voelt de ongerustheid zachtjes knagen.

‘Hoe laat is het?’ vraagt Anniek.

‘Vijf uur, we moeten zo gaan,’ zegt Hilde.

Nog even,’ zegt Daniël. Hij staat met de bal tussen zijn voeten.

Fabio staat een eindje verderop. Daniël trapt tegen de bal. Oei, net iets te hard. Hij belandt met een boogje tussen een bosje waterplanten aan de rand van de plas.

‘Hè, kom op, ga hem zelf maar halen!’

Fabio loopt terug om zijn slippers aan te doen.

Daniël probeert vanaf de kant de bal te pakken, maar het lukt net niet. Hij loopt een stukje het water in.

‘Schiet nou op!’ roept Hilde. Ze staat al op het pad.

‘Au!’

Daniël staat krom gebogen.

‘Wat is er?’

Flora en Fabio rennen naar de rand van het water.

Daniël wijst naar zijn voet.

‘Er ligt daar iets keihards op de bodem.’

Flora kijkt naar het water.

Maar het is zo donker dat ze niets ziet.

‘Kun je voelen wat het is?’ vraagt ze aan Daniël.

Die steekt zijn hand in het water.

‘Hm hm.’

Zijn andere hand verdwijnt ook. Hij trekt ergens aan.

‘Pff!... Ja!’

Daniël haalt iets omhoog.
Flora loopt nieuwsgierig het water in.
Gelukkig heeft ze haar slippers aan. Dat is wel zo veilig...
'Wat is het?' vraagt ze.
Daniël laat een modderig voorwerp zien.
Een pot? Een fles?
Flora probeert de modder weg te vegen. Het is inderdaad een fles. Een stevige, van dik glas.
'Er zit iets in,' zegt ze, terwijl ze naar de kant lopen.
Daniël schudt zachtjes met de fles en houdt hem tegen het licht.
Hij is bijna helemaal gevuld met een blauwe vloeistof.
Alle Groene Hand-leden staan nu te kijken.
'Staat er iets op?' vraagt Anniek.
Daniël draait de fles met samengeknepen ogen rond.
'Nee, ik zie niets.'
'Wat doen we er mee?'
'We nemen hem mee!' beslist Anniek. 'Morgenmiddag weer vergadering!'
Terwijl ze naar de fietsen lopen, stopt Daniël de fles voorzichtig in zijn tas met zwemspullen.

Boef is ziek

'Wat is er met jou?' vraagt meester Simon.
Hij staat naast Nikkie.
Nikkie veegt de tranen uit haar ogen. Kinderen, die de klas gehaast binnenkomen, kijken verwonderd naar haar.
Ik wil naar huis, naar Boef,' zegt Nikkie met een piepstem.
'Wie is Boef?'
Nikkie begint weer te huilen.
'Boef is onze kat.'
'Wat is er met hem?' vraagt meester Simon geduldig.
'Hij is heel ziek. De dierenarts weet niet wat hij heeft. Hij kan beter worden, maar hij kan ook dood gaan.'
'Ach, wat erg,' zegt meester Simon. 'Maar hij leeft nog. En je kunt nu toch niets doen. Gelukkig hebben we vandaag een rustige dag.'
Flora zit al aan haar tafel. Ze luistert met gespitste oren naar het gesprek.
Dat is raar! denkt ze. Eerst Katjang zo ziek en nu Boef. Zou het toeval zijn? Of... het zal toch niet? Zou de kat van Nikkie ook iets giftigs hebben gegeten? Net als Katjang? Hetzelfde misschien? Zou iemand giftige spullen hebben weggegooid? Ach, dat zal wel niet. En misschien valt het toch mee. Katten zijn toch wel vaker ziek? En Katjang is ook weer beter. Je zult zien dat Boef morgen weer is opgeknapt.